

Baznīcas gads

Jūs esat saņēmuši apgraizīšanu Kristū

(Kol. 2:11)

Laila Čakare

Kādi divaini, neizprotami vārdi. Kāds gan kristiešiem sakars ar apgraizīšanu? Un kāpēc to pieminēt saistībā ar Baznīcas gadu?

Tomēr ik gadu Kristīgā baznīca svin mūsu Kunga Kristus apgraizīšanu. Neesat dzirdējuši par šādu

svētku dienu? – Tā ir 1. janvārī, kad pēc Vecā gada aizvadīšanas un Jaunā sagaidīšanas nav nemaz tik viegli piecelties un atnākt uz dievkalpojumu. Pie tam ne vienmēr mūsu, luterāņu, baznīcās par Kristus apgraizīšanu tiek sprediķots. Arī Baznīcas gadagrāmātā šai dienai dots it kā pieklājīgāks nosaukums – *Jēzus vārda došanas diena*.

Uzcītīgais vēsturnieks Lūka par šo notikumu pavēsta īsi: "Kad astoņas dienas bija pagājušas un bērns bija jāapgraiza, tad Viņa vārdu nosauca: Jēzus, kā to eņģelis bija teicis, pirms Viņš bija iedzimis mātes miesās". (Lk. 2:21) Tātad vārda došana Jēzum, tāpat kā ikvienam ebreju zēnam, bija saistīta ar apgraizīšanu. Tā nebija tikai sena tradīcija, bet gan ārkārtīgi nopietna Dieva pavēle. Apgraizīšana jau kopš Ābrahāma laikiem bija apliecinājums jeb piederības zīme Dieva tautai. Dievs Savus solījumus nelauz un neaizmirst, bet kā ir ar mums, cilvēkiem? – Visādi gadās jau vienas paaudzes laikā, kur no vēl, ja līdz apsoltījumu galīgajam piepildījumam jāgaida tūkstošiem gadu. Tāpēc Dievs Ābrahāmam saka: "Bet tā ir Mana derība starp Mani un tevi un taviem

pēcnācējiem pēc tevis, ka jātop apgraizītam ikvienam vīram. .. Astoņu dienu vecumā ikviens no vīriešu kārtas jūsu vidū lai top apgraizīts uz cilšu cilfīm; .. lai Mana derība pie jūsu miesām ir mūžīga derība. Bet neapgraizītais no vīriešu kārtas, kam miesas priekšāda nav apgraizīta, tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas, Manu derību tas ir lauzis." (1. Moz. 17:10–14) Tik uzskatāmi un vienkārši – kurš nav apgraizīts, tas nepieder pie Dieva tautas.

Senajā (17. gs.) Ziemsvētku dziesmā "Pie Tava šūpļa stāvu es" mēs dziedam: "Tu manis labā atnācis, jau silītē ciest iesācis." Vai tas būtu teikts tikai par mazā Jēzus neērto guļas vietu silē uz salmiem? Principā jau tāda silīte, ja vien nav par īsu vai šauru, nebūs daudz neērtāka par gultiņu vai šūpulīti. Tad kur te īpašas ciešanas? Bet, ja ņemam vērā apgraizīšanu, varam uz šo dziesmas rindiņu paraudzīties arī citādi.

Ilustrācijai ieskatīsimies 1. Mozus grāmatas 34. nodaļā. Te mēs varam lasīt par smagiem notikumiem un pārbaudījumiem patriarha Jēkaba dzīvē. Jēkabs, tāpat kā viņa tēvs Izaks un vectēvs Ābrahāms, centās dzīvot mierā un satiecībā ar Kānaānas zemes iedzīvotājiem. Un tieši no šīs puses Jēkabs saņem negaidītu triecienu. Kad vietējā valdnieka izlutinātais dēliņš ierauga Jēkaba meitu Dīnu, viņš nekavējās to iegūt ar spēku jeb, vienkārši sakot, – izvaro. Kaut arī viņa šajā Rakstu vietā tiek saukta *jaldā*, kas ebreju valodā nozīmē 'maza meitene, vēl bērns', puisis, cik noprotams, tur viņu pie sevis ieslēgtu mājā un būtu pat gatavs precēt. Puiša tēvs ne vien neko neiebilst, bet pat dodas pie meitenes ģimenes nokārtot lietas "juridisko pusi" – vienoties par laulībām. Šāda attieksme un rīcība sanikno Jēkaba dēlus, Dīnas brāļus. Atklāti gan viņi neizrāda, jo vietējo pārspēks ir liels. Un kur gan viņi lai liktos – ienācēji un svešinieki būdami? Tomēr nodarījumam seko ātra un nežēlīga atmaksa. Vecākie brāļi, kuriem arī ir lemšanas tiesības par māsas precībām, uzstāda savus noteikumus – visiem pilsētas vīriem jātiec apgraizītiem. "Tad," viņi saka, "mēs būtu ar jums viena tauta."

"Un notika, trešajā dienā, kad tiem bija sāpes, Simeons un Levījs, abi Jēkaba dēli, Dīnas brāļi, paņēma katrs pa zobenam, netraucēti ienāca pilsētā un apkāva visus vīrus. Un tie nokāva ar zobena asmeni Hamoru un viņa dēlu Šehemu un paņēma no Šehema nama Dīnu un izveda to ārā. Un

Jēkaba dēli gāja pie pārmākiem un aplaupīja pilsētu, kurā viņu māsa bija tikusi apsmieta. ..Un Jēkabs sacīja Simeonam un Levījam: "Jūs grūžat mani postā, padarīdami mani ienīstu šīs zemes iedzīvotāju kānaāniešu un ferisiešu starpā. Cik liels ir mūsu skaits? Ja tie sapulcējas pret mani, tie mani var sasist. Un es un mans nams tiksīm iznīcināti." Bet tie sacīja: "Vai viņš drīkstēja apieties ar mūsu māsu kā ar netikli?" (1. Moz. 34:25–31)

Šis piemērs rāda, ka sāpes pēc apgraizīšanas ir tik lielas, ka veselās pilsētas vīri nespēj apvienoties un aizstāvēties pret pāris uzbrucējiem. Un nav nekāda pamata uzskatīt, ka mazam bērnam sāp mazāk nekā pieaugušam. Tātad Kristus sāk ciest un lej savas asinis jau dažas dienas pēc piedzimšanas. Arī tas notiek mūsu pestīšanas dēļ. Pestītājam bija jānāk no Ābrahāma pēcnācējiem un Viņš šo piederību Dieva tautai apliecina arī ar Savu miesu.

Vai tadā gadījumā arī mums, kristiešiem, nevajadzētu tikt apgraizītiem? Apustulis Pāvils pret to kategoriski iebligst. Par Ābrahāmu Pāvils saka: "Apgraizīšanas zīmi viņš saņēma kā zīmogu ticības taisnībai." (Rom. 4:11) Bet par tiem, kas kristiešus mudināja uz apgraizīšanos, apustulis nikni izsaucas: "Kaut jel tie sagraizītos, kas jūs musina!" (Gal. 5:12). Jo mēs esam taisnoti ticībā uz Kristus nopelni. Visas Bauslības prasības, arī šo – par apgraizīšanu, Kristus ir izpildījis.

Tā nu mūsu Kunga Kristus apgraizīšanas diena ir vēl viens brīnišķīgs Evaņģēlija pasludinājums. Kristībā mēs kļūstam par Kristus nāves un augšāmcelšanās līdzdalībniekiem (Rom. 6:3–5). Savukārt Kristum piederēdami un Viņā būdami mēs ticībā esam "saņēmuši apgraizīšanu" (Kol. 2:11) jeb Dieva tautas piederības zīmi. ☩

BIĶERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Biķernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv
(C) Biķeru evaņģēliski luteriskā draudze

BIĶERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās 10:00
Otrdienās 7:00

Katehēzes

Pirmdienās 18:00
Sestdienās 9:00
Sestdienās 10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdienās 18:00
Sestdienās 11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmdienās 17:00–18:00
Trešdienās 17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 67702517,
67537229, 29172798

BIĶERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 1 (26)

2008. gada februāris

Redzi – Tas ir Dieva Jērs!

K.O. Rozeniuss

Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu.
(1. Kor. 2:2)

Vai Svētie Raksti mums dod kādu zīmi, kas atšķir Kristus žēlastību un Viņa valstību – vienīgo īsto garīgumu – no viltus garīguma? Vai gan Dievs, zinādams visus nākotnes notikumus un to, cik daudz būs viedokļu šajā jautājumā, nebūtu devis zīmi, kas raksturo īstu kristietību?

Paldies Dievam, šāda atšķirības zīme ir dota, un tā ir skaidri un gaiši parādīta. Ticīgie ļaudis, kas nākuši pie patiesības un kam acis apgaismotas, to redz it visur Svētajos Rakstos. Viss atkarīgs tikai no vienas vienīgas lietas – visas kristietības galvenā pazīme, būtība un noslēpums ir: ticīgajiem Kristus ir "viss iekš visa".

Šo patiesību mēs apliecinām līdz ar apustuli Pāvilu: ".. kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu... salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu." (Fil. 3:7–8) "Līdz ar Kristu esmu krustā sistis .. cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu." (Gal. 2:20) "Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu." (1. Kor. 2:2)

Ticīgie saprot, ka tam, "kam Dieva Dēls ir, tam ir dzīvība; kam Dēla nav, tam nav dzīvības" (1. Jņ. 5:12). Mēs to saskatām it visur Svētajos Rakstos. Viss pieminētais mums nav nekas jauns. Taču šis kristietības lielais noslēpums un atšķirības zīme ir jāuzlūko ne vien tādēļ, lai daudzu sirdis tiktu iepriecinātas, bet arī tādēļ, lai Tā Kunga Gars šo patiesību visiem atgādinātu un tie ļautu sevi nopietni pārbaudīt un varētu laboties.

Jāpa atklāsmes grāmatas 14. nodaļā lasām par jaunu dziesmu, ko apzīmogotais pulks dzied Jēram uz Ciānas kalna: "Neviens nevarēja to

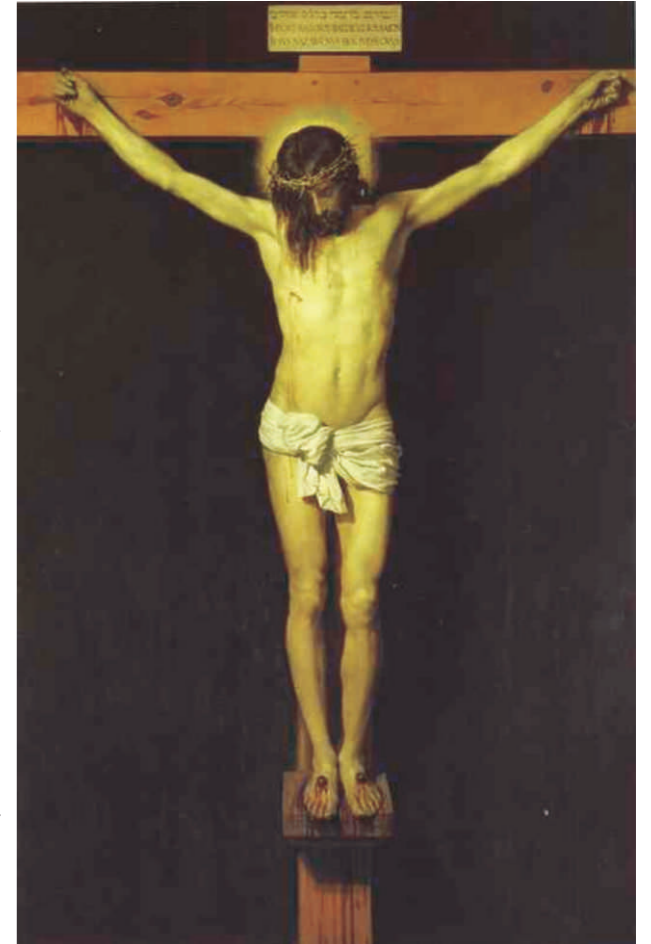
dziesmu iemācīties kā vien tie simts četrdesmit četri tūkstoši, kas ir atpirkti no pasaules." (14:3) Te ikvienam redzams, ka Dieva Gars vēlas padarīt šo dziesmu par Ciānas ļaužu atšķirības zīmi!

Kas šai dziesmā bija tik īpašs, ka neviens nevarēja iemācīties kā vien apzīmogotie? Apustulis Jānis raksta, ka tie dziedāja Jēra priekšā: "Tu tiki nokauts un esi mūs atpircis Dievam ar Savām asinīm" (5:9). Viņi dziedāja par Jēra nopelni un mūsu pestīšanu Viņa asinīs!

Kāds varbūt sacīs: "Kurš gan to nav dziedājis baznīcā? Kurš tad nezina, ka par to nav nekā lielāka debesīs un virs zemes?" Tomēr padomājiet labi. Kāpēc Svētie Raksti vēsta, ka viņi dzied tikai un vienīgi par to? Kāpēc šo dziesmu nevar iemācīties neviens cits, tikai apzīmogotie? Te nav runa tikai par dziesmas zināšanu un dziedāšanu. Svētie Raksti nemāca liekulību. Pievērsiet uzmanību Rakstu jēgai un nepievīlieties!

Ko nozīmē tas, ka viņu dziedātā dziesma ir vienīgi par Jēra nopelni, nevis par citām Dieva svētībām? Nav šaubu, ka Ciānas kalna izglābto pulks pazina visus Dieva brīnišķos radīšanas un uzturēšanas darbus, kā arī īpašās Gara dāvanas un svētīgos darbus cilvēka sirdī. Kāpēc tad viņi dziesmā slavē tikai Jēra godu un Viņa izpiršanas darbu – "Tu tapi nokauts un esi mūs atpircis Dievam ar Savām asinīm!"? Vai tas nav tas pats, ko Pāvils piemin, – ka viņš negrib zināt neko citu kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu? Proti, tas ir vienīgais ticīgas sirds mierinājums, prieks, dārgums un gods. Jēra izpiršanas upuris ir vienīgais mūsu ticības dārgums, pēc kā mūsu sirds ir izsalkusi un izslāpusi un kur tā rod cerību un mieru.

Vai tā nav īstas ticības un garīguma atšķirības zīme? Tādēļ nemeklēsim

mierinājumu ne paši sevī, ne Gara dāvanās, pat ne savā ticībā un vēl mazāk ticības augļos, dievbijībā un mīlestībā, bet meklēsim to vienīgi Kristus miesas upurī. Jēzus Kristus saka: "Mana miesa ir patiess ēdiens, un Mana asins ir patiess dzēriens." (Jņ. 6:55) Ticīga cilvēka īstā atšķirības zīme ir tā, ka viņa vienīgais iepriecinājums ir nokautais Dieva Jērs. Nekam citam nav tik lielas nozīmes viņa sirdī. Viņš nekad nav apmierināts ar paša paveikto un piedzīvotajiem Svētā Gara darbiem, kas paši par sevi ir labi un brīnišķīgi. Bet kristīga cilvēka vienīgais glābiņš ir pie Jēra, kas tika nokauts, – Viņš mūs ir atpestījis Dievam ar Savām asinīm.

(Rozeniuss K.O. *Vārds katrai gada dienai*. – R.: Luterisma mantojuma fonds, 2008. – 33–34.)

